

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΤΣΟ ΚΟΒΑΚ

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

Ο κόμης Χάγιος, ένας από τους πιο παληούς άριστοκράτες της Ούγγαρίας, που είχε ένα βαρύ και ζοφερό πύργο επάνω στα Καρπάθια, είδε μια χειμωνιάτικη νύχτα να παρουσιάζεται μπροστά του το έπιτελείο του 3ου Συντάγματος των Ουσσάρων. Οί Ρώσοι εκείνη την εποχή είχαν πλημμυρίσει τη Γαλικία κ' έτοιμαζόντουσαν να ξεχυθούν στους ουγγαρέζικους κάμπους. Ο κόμης Χάγιος λοιπόν θεώρησε μεγάλη κ' εξαιρετική τιμή του να φιλοξενήσει στον παλιό πύργο του δέκα αξιωματικούς των Ουσσάρων που προχωρούσαν για να προλάβουν τη ρωσική εισβολή.

Απ' αυτούς τους δέκα αξιωματικούς, ωστόσο, μονάχα τέσσερες κίνησαν κάπως ιδιαίτερα την προσοχή του. Πρωτ' απ' όλα ο συνταγματάρχης, ένας χοντρός κι απότομος γίγας, με παχειά και φιλήδονα χείλη που διψούσαν πάντα για έκλεκτο κρασί. Ως άνθρωπος μπορεί να μην άξιζε τίποτε, μα ως αξιωματικός ήταν «άσσος», γιατί το στήθος του ήταν καταστόλιστο από παράσημα. Έπειτα έρχόταν ο λοχαγός Βαλντάνι, ένας μελαψός άνδρας μ' άτσαλένια νεύρα, που άνοιγε τις μπουτίλλιες του Τοκάι 1860, κάνοντας θρύμματα το λαιμό τους με μια σφαίρα. Ο

Ο τρίτος αξιωματικός ήταν κάπως μυστηριώδης. Κάθε φορά που παρουσιάζονταν ανάμεσα στους εύθυμους συναδέλφους του, το χαμόγελο έσβυνε άμέσως από τα χείλη τους. Γιατί άρα γε; Ίσως γιατί ο αξιωματικός αυτός, ο ταγματάρχης Μαντράσι, ήταν ο αρχηγός της Μυστικής Υπηρεσίας. Τέλος, ο τέταρτος αξιωματικός, άρεσε ξεχωριστά στον κόμη Χάγιος. Ήταν ένα ώμορφο παιδί, μελαχροινό, με κατάμαυρα μαλλιά και με άριστοκρατική εμφάνιση. Ήταν ο υπολοχαγός Λιλιόν, έγγονος ενός παληού και καλού φίλου του που είχε ένα μεγάλο πύργο στο Τιμπίσκο. Ο φίλος του αυτός είχε δυο παιδιά και το ένα από αυτά ήταν ο νεαρός υπολοχαγός που φιλοξενούσε στο σπίτι του. Το άλλο ήταν μια ώμορφη κόρη που θρυσκόταν εκείνον τον καιρό στο Πρεσμπούργο.

Οί αξιωματικοί λοιπόν των Ουσσάρων γλεντούσαν εκείνο το θράδυ στην μεγάλη τραπεζαρία του πύργου, μεθώντας με το παλιό Τοκάι του γέρου άριστοκράτη. Ο ύπηρετής του, ο άσπρομάλλης Λάτσλο δεν πρόφτανε να κουβαλάει τις μπουτίλλιες του κρασιού απ' το υπόγειο. Πιο πολύ κρασί απ' όλους έπινε ο χοντρός συνταγματάρχης και κάθε τόσο παρακινούσε τον νεαρό Λιλιόν ν' άδειάσει το ποτήρι του.

— Έμπρός, φίλε μου, του έλεγε, στην υγεία της Ούγγαρίας και των δικών σου!

— Θα τον μεθύσετε, συνταγματάρχα μου! φώναξε γελώντας ο ταγματάρχης Μαντράσι. Από τη μέρα που γύρισε από την άδειά του δεν πίνει τίποτε άλλο παρά καθαρό νερό!...

Ο συνταγματάρχης ξέσπασε κι' αυτός σ' ένα θορυβώδες γέλιο και ξαναγέμισε τα ποτήρια.

— Έμπρός! έκανε. Στην υγεία των ώμορφων γυναικών της Ούγγαρίας και της αδελφής σου, Λολιόν, που είνε η πιο ώμορφη απ' όλες!...

Ο νεαρός υπολοχαγός με μια τελευταία προσπάθεια έσφιξε το ποτήρι στα χέρια του κ' έτοιμάστηκε να το άδειάσει. Εκείνη τη στιγμή όμως επενέβη ο λοχαγός Βαλτάνι.

— Σας ζητώ συγγνώμην... είπε σοβαρά στον συνταγματάρχη. Μα ο υπολοχαγός Λιλιόν δεν μπορεί πειά να πιη άλλο κρασί. Καί χωρίς καμιά άλλη εξήγηση παρέσυρε έξω από την τραπεζαρία τον νεαρό υπολοχαγό. Έπειτα, ο Βαλντάνι ξαναγέμισε μόνος του, κάθισε δίπλα στον πειραγμένο συνταγματάρχη κι' άρχισε να πίνει σιωπηλά κυττάζοντάς τον κάθε τόσο μ' ένα φανερό άσπονδο μίσος. Ο ταγματάρχης Μαντράσι, τότε, για να άποσοθήσει το έπεισόδιο, που δεν θ' άργούσε να ξεσπάσει, ρώτησε ξαφνικά τον πυργοδοεσπότη τους.

— Κόμη Χάγιος, για πέστε μας, αλήθεια, ποιά είνε αυτή η ώραία κυρία που μας κυττάζει από το κάδρο της;

«Ολοι γύρισαν και κύτταξαν αυτό το κάδρο, πάνω από το μεγάλο τζάκι. Ήταν μια πεντάμορφη γυναίκα, με κάτασπρις πέπλα, που χαμογελούσε μ' έναν μυστηριώδη τρόπο, σαν να έκρυβε κάποιο μυστικό.

— Είνε μια πρόγονός μου, εξήγησε στενοχωρημένος ο πυργοδοεσπότης, που είχε μια τραγική ιστορία. Ο άνδρας της, μια νύχτα, της κάρφωσε ένα μαχαίρι στην καρδιά, γιατί είχε πιστέψει πως τον άπατούσε. Έπειτα όμως άπεδείχθη πως ήταν άθώα... Κι' από τότε κι' ο πύργος των Χάγιος έχει τη Λευκή Κυρία του... Λένε πως το φάντασμα αυτής της γυναίκας τριγυρίζει εδώ πέρα, όταν πρόκειται να συμβη καμιά μεγάλη συμφορά. Μα δεν θαριέστε!... Ποιός πιστεύει σ' αυτές τις ιστορίες! Έμπρός, κύριοι, άς πιούμε στην υγεία μας!...

Ο συνταγματάρχης ωστόσο θέλησε ν' άστειευθη.

— Ωμορφη γυναίκα! έκανε. Αν τύχαινε να την συναντήσω, Κόμη Χάγιος, σας δίνω τον λόγο μου πως εγώ θα της έδειχνα περισσότερη τρυφερότητα από τον πρόγονό σας!...

Ο πυργοδοεσπότης χλώμιασε ακούγοντας αυτά τα λόγια.

— Ο Θεός να σας φυλάξη, συνταγματάρχα... ψιθύρισε κάνοντας τον σταυρό του. Η Λευκή Κυρία φέρνει πάντα τη συμφορά...

Οί αξιωματικοί άνατρίχιασαν και παράτησαν τα ποτήρια τους. Ο συνταγματάρχης, ωστόσο ξέσπασε πάλι σ' ένα σαρκαστικό γέλιο κ' έβγαλε το πιστόλι του.

— Προσοχή! Θα της φυτέψω ξεη σφαίρες στην καρδιά...

Μα την ίδια στιγμή άκούστηκε μια παράξενη φασαρία στον διάδρομο, σαν να είχαν σπάσει μερικές μπουτίλλιες. Έπειτα άκούστηκαν βιαστικά θήματα έξω από την πόρτα.

Κανείς από τους αξιωματικούς δεν βρήκε το θάρρος να σηκωθη. Ολοι είχαν παγώσει από τη φρίκη τους.

Άξαφνα η πόρτα άνοιξε διάπλατα και παρουσιάστηκε κατάχλωμος ο γέρος ύπηρετής Λάτσλο.

— Η Λευκή Κυρία!... φώναξε θραχνά. Η Λευκή Κυρία ήταν στο βάθος του διαδρόμου!... Με πήρε από πίσω!... Βοήθεια!...

Και σωριάστηκε στο κατώφλι της πόρτας λιπόθυμος.

Οί αξιωματικοί θουβάθηκαν από την κατάπληξι. Μα όταν συνήλθαν, δεν ήταν κανείς στον διάδρομο. Μονάχα η σπασμένες μπουτίλλιες που είχαν ξεφύγει από τα χέρια του ύπηρετη. Ακόμη κι' ο υπολοχαγός Λιλιόν, που είχε ξυπνήσει από τον θόρυβο, βγήκε στον διάδρομο, για να δη τί γινόταν.

— Μήπως είδατε το φάντασμα; τον ρώτησε γελώντας ο συνταγματάρχης.

— Όχι, του άπήντησε εκείνος γουρλώνοντας τα μάτια του. Κοιμήθηκα άμέσως μόλις γύρισα στο δωμάτιό μου. Δεν ήξερα πως μια ώραία κυρία θα μου έκανε την τιμή να σουλατσάρη έξω από την πόρτα μου...

«Ολοι τότε ξέσπασαν σε ήχηρά γέλια και σιγά-σιγά άπεσύρθησαν στα δωμάτια τους. Ο κόμης Χάγιος κλείστηκε κι' αυτός στο δικό του και ξαπλώθηκε συλλογισμένος, σε μια πολυθρόνα, μπροστά στο τζάκι... Τί τρελλός που ήταν ο γέρος Λάτσλο! Θα κοιμόταν όρθιος φαίνεται και είχε δει στ' όνειρό του την Λευκή Κυρία... Ο πυργοδοεσπότης έκλεινε σιγά-σιγά τα μάτια του, που θάραιναν από τον ύπνο, όταν ξαφνικά άκουσε κάποιον θόρυβο, στο διπλανό δωμάτιο, όπου κοιμόταν ο συνταγματάρχης. Κάποιος είχε άνοιξει σιγά την πόρτα. Ποιός ήταν άρα γε; Ο συνταγματάρχης δίχως άλλο... Μα που πήγαινε; Ο κόμης Χάγιος μισάνοιξε την πόρτα του και κύτταξε έξω. Δεν ήταν κανείς στον διάδρομο... Περιέργο!... Θα άνειρευόταν φαίνεται κι' αυτός. Έρριξε μια ματιά στην ώρα, — ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα — και γδύθηκε για να πέσει στο κρεβάτι. Σε λίγο τον πήρε ο ύπνος, όταν ξαφνικά θρέθηκε καθισμένος στα πόδια του κρεβάτιού του με τ' αυτιά τεντωμένα στον παραμικρό θόρυβο. Από το διπλανό δωμάτιο έρχόταν ένα θραχνό και

— Σας ζητώ συγγνώμην... Μα ο υπολοχαγός Λιλιόν δεν μπορεί να πιη άλλο κρασί...

σπαραχτικό ούρλιασμα!...

Ο κόμης Χάγιος πήδησε από το κρεβάτι, έτρεξε στην πόρτα, την άνοιξε και πετάχτηκε στον διάδρομο. Μά είδε κάτι που τον έκανε να παγώσει από τη φρίκη του.

Τή Λευκή Κυρία!...

Τό άσπρο φάντασμα έμφανιζόταν σιγά-σιγά στο θάθος του διαδρόμου. Ο κόμης Χάγιος δέν βρήκε τη δύναμη νά προχωρήσει. Γύρισε πίσω και μπήκε στο δωμάτιο του συνταγματάρχη. Ένα φρικιαστικό θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στα μάτια του. Ο συνταγματάρχης ήταν ξαπλωμένος καταγής μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στο στήθος.

— Τί πάθατε, γιά τ' όνομα του Θεού; του φώναξε ο κόμης Χάγιος.

— Η Λευκή Κυρία... του απάντησε με μισόσβουστη φωνή ο συνταγματάρχης. Είχατε δίκη, Χάγιος... Δέν έπρεπε νά τή συναντήσω... Ναι... Δέν έπρεπε νά συναντήσω τή Λευκή Κυρία!...

Τά τελευταία λόγια του πνίγηκαν από ένα κύμα αίματος που ανέθηκε στο στόμα. Ο συνταγματάρχης τότε σπάρραξε από ένα τελευταίο σπασμό και ξεψύχησε. Τόν είχε σκοτώσει η Λευκή Κυρία.

Ύστερ' από τρεις ήμέρες, ο κόμης Χάγιος κι' ο ταγματάρχης Μαντράσι της Μυστικής Υπηρεσίας καθόντουσαν πάλι στην τραπεζαρία του πύργου. Όλοι οί αξιωματικοί θα έφευγαν τό πρωί... Κι' ο γέρος πυργοδεσπότης θ' απόμενε πάλι μόνος, μέσα σ' εκείνη τήν καταραμένη κατοικία του που είχε άτιμασθή από ένα έγκλημα, από μια στυγερή δολοφονία.

— Έλατε... Μην στενοχωριέστε... του έλεγε γιά νά τόν παρηγορήσει ο Μαντράσι.

— Αυτά είνε λόγια... του απάντησε ο κόμης Χάγιος. Σας εύχαριστώ, μά θέλω κάτι περισσότερο... θέλω τ' όνομα του δολοφόνου. Δέν ανακαλύψατε τίποτε;

— Όχι, τίποτε... έκανε ο Μαντράσι, στενοχωρημένος.

Εκείνη τή στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο υπηρέτης Λάτσλο.

— Ένα τηλεγράφημα γιά τόν κύριο ταγματάρχη Μαντράσι... ψιθύρισε.

— Α, είνε γιά μένα... Εύχαριστώ, έπε χαμογελώντας ο αρχικατάσκοπος.

Κι' άνοιξε τό τηλεγράφημα.

— Διάβολε!... φώναξε σέ λίγο. Νά κάτι που δέν τό περίμενα!...

Και χωρίς νά προσθέσει τίποτε άλλο, ώρμησε έξω από τήν τραπεζαρία. Φαινόταν ανήσυχος και τρομαγμένος. Μά όταν ξαναγύρισε, ύστερ' από μισή ώρα, χαμογελούσε παράξενα, σαν νά είχε μάθει κάτι εύχαριστό.

— Ξέρετε πώς έχουμε ένα πρώτης τάξεως ύπουργείο τών Στρατιωτικών, αγαπητέ μου κόμη; έπε στον Χάγιος.

— Γιατί; απόρησε εκείνος.

— Μά, νά, γιατί είχε τήν καλωσύνη νά μου τηλεγραφήσει ότι έδω και μια βδομάδα, στο Γαλάτσο της Ρουμανίας ηύτοκτόνησε ο ύπολοχαγός... Με δυο λόγια, τό ύπουργείο τ' ανακάλυψε όλα!...

Ο κόμης Χάγιος δέν μπορούσε νά καταλάβει τίποτε.

— Είχατε δίκη, Χάγιος!... Δέν έπρεπε νά συναντήσω τή «Λευκή Κυρία»!...

— Συγγνώμη, έπε στον Μαντράσι, μά δέν βλέπω ποιά σχέσι μπορούν νά έχουν όλα αυτά με τό έγκλημα που έγινε έδω πέρα... Έγώ θέλω νά βρω τόν δολοφόνο!...

— Μά γι' αυτόν ακριβώς σας μιλω! του απάντησε ο Μαντράσι. Τώρα πειά μάθαμε ποιός είνε ο δολοφόνος του συνταγματάρχη...

Ο κόμης Χάγιος πετάχτηκε από τήν πολυθρόνα του.

— Ποιός είνε; Ποιός είνε, γιά τήν αγάπη του Θεού; φώναξε ανήσυχος.

— Η Λευκή Κυρία!... του έπε μ' ένα μυστηριώδες ύφος ο Μαντράσι. Έκείνος του έρριξε μια αύστηρά ματιά.

— Είμαι γέρος και πρέπει νά με σέβεστε! ψιθύρισε. Μά, εύτυχώς, δέν τρελλάθηκα ακόμη. Αφήστε ήσυχη λοιπόν τήν Λευκή Κυρία... Η γυναίκες τών Χάγιος δέν ξαναγυρίζουν ύστερ' από τριακόσια χρόνια, γιά νά καρφώσουν ένα μαχαίρι στο στήθος ενός ξένου... ενός ανθρώπου που φιλοξενείται στο σπίτι τους!...

— Μά, όταν αυτός ο ξένος δέν έχει αξιοπρέπεια, του παρετήρησε ο Μαντράσι χαμογελώντας, όταν τις αναγκάζη νά πάνε τήν νύχτα στο δωμάτιό του, ξέροντας πώς δέν μπορούν νά υπερασπίσουν τόν έαυτό τους, τότε, αγαπητέ κόμη, όχι μόνο η γυναίκες τών Χάγιος, μά κάθε Ούγγαρέζα, ξέρει νά καρφώσει τό μαχαίρι της στο στήθος ενός άνανδρου, ενός παληανθρώπου... Κι' αν τώρα μια τέτοια γυναίκα είνε ντυμένη μ' άσπρα, γιατί παραξενεύεστε, όταν τή λεω «Λευκή Κυρία»;

Ο κόμης Χάγιος κύτταξε τόν Μαντράσι, όπως κυττάζουμε έναν τρελλό.

— Ε, όχι, δέν είμαι τρελλός, του εξήγησε τότε ο αρχικατάσκοπος. Μά δέν έχω πολύν καιρό γιά νά σας διηγηθώ με κάθε λεπτομέρεια αυτήν τήν ιστορία. Μπορώ όμως νά σας πω με λίγα λόγια τί ακριβώς συνέβη έδω πέρα στον πύργο σας... Προηγούμενος ώστόσο άκουστε μια άλλη συγκινητική ιστορία. Ένας νεαρός Ούγγρος αξιωματικός τών Ουσσάρων, που ανήκε σέ μια παλιά άριστοκρατική οικογένεια, λιποτάκτησε μια ήμέρα γιά τά ώμορφα μάτια μιας κατασκόπου. Βρήκε λοιπόν εύκαιρία από μια άδεια που είχε πάρει και πέρασε στή Ρουμανία. Η διδυμη αδελφή του λιποτάκτη, που του έμοιαζε καταπληκτικά, γιά νά σώσει τότε τήν τιμή της οικογένειας της, φόρεσε τήν στολή του αδελφού της και πήρε τή θέση του στο σύνταγμα τών Ουσσάρων ως ύπολοχαγός Λιλιόν. Ο συνταγματάρχης όμως ανέκάλυψε σέ λίγο πως είχε ως ύπασπιστή του μια από τίς ώμορφες κοπέλλες της Ούγγαρίας κ' έπειδή ήταν ένα γουρούνι και μισό, άρχισε νά τήν εκθιάζει, ακόμη και σέ ξένα σπίτια, δηλαδή έδω πέρα, στον πύργο σας. Τήν νύχτα, όταν μπήκε στο δωμάτιό της, η δύστυχη αυτή κοπέλλα, έβγαλε τή στολή του αξιωματικού και τυλίχθηκε με τό σεντόνι. Έπειτα, βγήκε στον διάδρομο και πέρασε στον έξωστη, που είνε πάνω από τόν κήπο, γιά νά ήσυχάσει λιγάκι εκεί πέρα και νά συλλογισθί τί έπρεπε νά κάνει. Κ' έτσι ο φτωχός Λάτσλο που περνούσε εκείνη τήν στιγμή απ' τόν διάδρομο, έ

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 47)

